

waid Els — kes ennast nüüd Elsbeta nimetas, tahtis neitsi ülikonda. — Roh, mis seti ramalusest vikemalt rääkida! Esimese neitsi-kleidi aluspalistus oli veel kulumata, seal sai neitsist ühekorraga mäsel ja mehetä emand. — Ja kuida üks tarik wana-sona ütleb:

Soid forra andeks ühele
Siis langed sõõrdis linnale!

nõnda oli Elsega lugu. Kahe aasta eest tuli tema lapsega linnast tagasi. Endine liiderlik elo, häbi ja mured olid tema terwisse löpetanud; tema hakan tüiskust pödemä ja langes selle nooruse surmaja käte. Pikal baiguse aal sain temaga tutawaks, ja Jõsandale täno! mino fulwatut seeme kulus hea põllo peale. Els on rõhutut südamega oma endist patuelo kaheisenud, ja suri kindlas uskus ja lootusses Õnnistegija armo peale. — Kui Jumal mino eloiga pistendab, siis loodan Else järeljäänud lapsokese nõnda lašvatada, et temast ema ja ema-ema kelgowedajat ei pea saama."

Ja langro Jüri mälistiko jutuga löpetame lugemise, mis muidogi pikemaks venis, kui ette oli arvatud.

Südisedraja.

Egi leito länepääval paljo ühtainolekt meie lugesate seas, kellel siid tundmata oleks, seti firiko minnes wael sel Maielgi punane südilint vinna ees, mis lädi Väide

laadelt oli osinud ja öetütrele singituseks toonud. Nõukamatel tütarlaetel nähtasse südi pärgil ja laelas; ja kui Otsa Mihlli wanem poeg sügisel enne soito raudkäpa talutisel wiina wärtsiga salateele lähääb, siis on temal — sellepeale lõõn julgest fibla! — paberiose mässitut südi rätik põues, mis forisuta ja palistamata, kui oleks eile vast voest toodud. — Meie firiatundjad teadivad juba „Pühapääwa mahelugemistest,” kuida maapind neid linu ei lašvata, suut südi lõnga fedrataesse, waid et üks weise rõõwuk*) Leoja poolt südisedrajas seati, mis seta peenikest ömblisko eiesarnast lõnga walmietob. Saago siis tänavukses Kalendris südiroõwuk oma fedrusega lugesale teadavaks, et meie Tähtramat „kafuliko” lianime waleks ei jäta, waid aewiisituse förmos laa öpetust fulwaks.

Südi tarvituse algmisi taganõudes wüwad jäljed meid muistie põlwe pimeduse rojale; seal leiamine Hiina riigi wanas jutustuses esimesi sõnumeid, suid 2 inimesed südi öpind tarvitama. Hiina aera-raamatutes, kuhu tööks tähesõyonemise wäärt asjad ülespannud, seisab ühes firjas, mis 2 tuhat 2 sada 5 aastat enne Kristuse sündimist on firjotud, et üks Hiina keiseriina, nimega Siling-hi, südiroõwukast südi öpinud tegema. Siling-hi lašvatas omas loossis südi rõõwukuid, forutas südi-cied lõngaks ja tudus lõnga sangaks. Keiseriina Siling-hi elas 2 tuhat 6 sada aastat e. Kr.

*) Tännine maakirte wafus nimetas loomakese südi-uõsits, üle nimi, mis kouemaine ei lohi salissa, seti et se lohi öpsait effitus woid tulda. Reid roomajaid elokaid, kellest üjempine liblikad signeered, ei sunni mitte uõsits kutsuda, waid paame neid e õ õ w u b a d nimefama, seksa - keele: Raunye. Gedamõõda paame tännini uõsi nime al tükivaid elokaid, kui kopsa uõsi, puise ja õiste-uõsi — kopsos rõõwulaks, ehl neid lehe- ja õie-jojaid — leherõõwulaks ja lillerkõõwulaks nimetama. Kõik rõõwulad sunnivad liblikat manodest. Mis wihma-ust ja tema sarnane, se jääb ilu uõsits ja ei moondata neid iel liblikateks. Suuremad roomajad tuleb mududeks kutsuda; ts on igal roomasatesjugul oma pärjenimi ja si kutsut effitus kartse.